

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 63.

Fjerde Session.

42de Møde.

Onsdagen d. 12. Januar.

(Fortf.)

Blechingberg (fortsat): Og det vil da Ingen kunne negte, at baade Krigs- og Marinebestyrelsen og de hæderlige Medlemmer af nærværende Thing, som høre til denne Stand, maae høres som vægifulde Stemmer med Hensyn til hvad der angaaer deres egen Stands Interesser. Men for mig er der endnu een Betænkelighed ved for Tiden at fremme nærværende Sag. Vi ere saa at sige i Forgaarden til vigtige nye Love; vi vente Alle med Længsel en Fællesforfatning, der vil medføre, at de fælles militaire Anliggender kunne blive Gjenstand for en lovgivende Medvirkning af Folkerepresentationen for hele Monarchiet. Medens vi vente dette, maae vi erkjende, at den danske Rigsdag, med al sin Myndighed indenfor Danmarks Grændser, savner Myndighed i Henseende til Hertugdømmerne hvad angaaer Armeeforholdene. Vi vente en ny Organisationsplan for Armeen, som vil nærmere bestemme Gageringerne i Forhold til Chargerne. Vi vente med Hensyn til Subordinationsforholdet, som det ogsaa er bragt under Dmtale, en ny efter Tidsforholdene afpasset Lovgivning. Vi staae altsaa, som sagt, i Forgaarden til vigtige legislative Arbejder, som efter deres Bessaffenhed maae staae i Bærelseforhold til den rigtige og grundige Behandling af det Stof, hvorefter der handles i nærværende Sag, og det er fra det sidste Standpunkt, at jeg yderligere er kommen til den Overbeviisning, at jeg ikke kan give den Lov, som her foreligger, min Stemme. Jeg troer virkelig heller ikke, at det har saa overmaade stort Haftværk med at behandle den Gjenstand, hvorefter der er Tale, at man ikke skulde kunne give sig Tid til at behandle den

med den fornødne Alsidighed og Grundighed; jeg troer ikke, at der er saa overveiende Fare for nogle Lieutenanter, om de ogsaa skulde blive gifte 1 eller 2 Aar senere, at man derfor ikke skulde kunne vente lidt, indtil Lovgivningen i dens store Omrids er rykket frem til et saadant Standpunkt, og Forarbejderne tilendebragte, saa at en grundig Behandling af det Stof, som foreligger, kan finde Sted. — Derfor vil jeg stemme imod Loven.

Beutner: Naar en Fordring er fremtraadt med saamegen Berettigelse og Styrke, som den, der forlanger Ophævelsen eller Forandringen af den Bestemmelse, at Officererne skulde have Tilladelse til at indgaae Ægteskab, saa skulde man mene, at det ikke var tilstrækkeligt at begrunde en Afviisning heraf, ved at henvise til det bestaaende Forholds Ælde eller til, at det eksisterer andre Steder, eller til, at det i visse enkelte Tilfælde muligens kan have havt en gavnlig Indflydelse for selve dem, der ivoerigt lide under Indskrænkningen. Det synes idetmindste rimeligt at forlange, at det bliver paavist, at denne Indskrænkning er grundet i et fornuftigt og nødvendigt Diemed, og at dette Diemed kun kan naaes paa denne Maade. Dette er imidlertid ingenlunde fæet. Ingen af dem, som holde paa det Bestaaende, har endnu dristet sig til den Paastand eller fremsført Beviis for, at en Officer bliver mindre ærefjær, mindre tapper, mindre ubholdende eller mindre nøiagtig i sine Pligters Opfyldelse eller i Tjenesten, fordi han er gift. Var dette Tilfældet, og derom maatte jo den nærmest forløbne Tid kunne afgive tilstrækkelige Bidnesbyrd, saa maatte jo Krigsbestyrelsen i Almindelighed forbyde Ægteskab og ikke lade Tilladelsen til at indgaae saadant være afhængig af et Par hundrede Dalers større eller mindre Indkomst. Den høitærede Krigsminister har ved den foregaaende Behandling af denne Sag